

Svatý Dan

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Byl zase Kvínslend bez vody, vše začlo kolem schnout,
ať v kopcích nebo v dolině je místo trávy troud.
Pár zubožených spřežení se sjelo u tůní,
co na dálku se hlásily svou divnou nevůní.

Než došli sem, tak zažili jen žár a úpaly
a volci spolu s honáky tu břečku hltali.
Ti muži potom spílali a plili do všech stran,
jen jeden, ten se nerouhal – všem známý Svátý Dan.

On nabádal je k slušnosti, že je to Boží věc
a vše, když trochu počkají, se zlepší nakonec.
Pak sem tam jeden volek pad, však žádný Danovi,
prý zůstávají naživu jen díky Pánovi.

Když první jemu zcepeněl, tu Dan si lehce vzdych,
pak poklek vedle mršiny a oči k nebi zdvih:
Dnes jednoho's mi volka vzal, ty svatý Otče náš,
ty zbylý ale ušetři, vždyť dobrý srdce máš.

Jak týden šel, tak Danovi mřel volek den co den
a pokaždé on poklekl a pomodlil se jen:
Dnes dalšího's mi volka vzal, ty dobrý Otče náš,
ty zbylý ale ušetři, vždyť potřebu mou znáš.

Teď Dan měl volků nejméně, už zbyl mu pouhý pár,
pak dalšího mu zahubil ten smrtonosný žár.
To Dan už celý do ruda měl opravdovej vztek,
k nebi pěstí zahrozil a rouhavě pak řek':

Krucinál a himlhergot, copak nemáš cit?
Znovu k nebi zahrozil muž, který neznal klít.
Vzal's mně jich, Pane, sedmnáct a to je blbej žert,
i posledního vola vem si – Ty a nebo čert!

I posledního vola vem si, když's mi stádo vzal!
A kletby kolem lítaly, že pohan by se bál.
Vtom obloha se zatáhla a nastal velkej ryk
když spustil déšť a švihnul blesk – a Dan byl nebožtík.
A zbylý volek k nebi hýknul: Pane Bože, dík!